

компаніями та сприяє встановленню конкурентної ціни на готову продукцію. В основному завдяки: 1) централізованому фінансово-економічному управлінню ланцюгами технологічно пов'язаних підприємств у тому числі: зниження ризиків інвестицій і взаємних поставок (ресурсів, сировини, матеріалів); 2) економії трансакційних витрат; 3) зниження виробничих витрат за рахунок розташування на одній території груп організацій, що формують основу виробничого кластеру. Також наявність єдиного центру стратегічного менеджменту та єдиної фінансової та податкової політики дозволяють ефективно управляти та контролювати грошовими потоками й інвестиціями; використовувати єдину інфраструктуру (банківську, телекомунікаційну, збутову, транспортно-логістичну); існує можливість для ротации кадрів, їхнього навчання, перепідготовки, підвищення кваліфікації, стимулювання професійного росту.

Таким чином сьогодні вертикально-інтеграційна структура виробничого процесу корпорації «ІНТЕРПАЙП» надає переваги для розроблення можливих напрямків розвитку підприємства на всіх етапах технологічно-розподільчо-збутового ланцюга. Така інтеграція підвищує ефективність виробництва, сприяє встановленню конкурентної ціни на готову продукцію тощо.

Список використаних джерел:

1. Ганущак-Єфіменко Л. М. Особливості формування інтегрованих бізнес-структур / Л. М. Ганущак-Єфіменко, І. В. Коберник // Економіка та управління підприємством. – 2012. – № 3(129). – С. 154–160.
2. Куц Л. П. Форми і ступені вертикальної інтеграції підприємства / Л. П. Куц // Інноваційна економіка. Всеукраїнський науково-виробничий журнал. – 2012. – № 5(31). – С. 42–46.
3. Сисоліна Н. П. Економіка та організація діяльності об'єднань підприємств : навч. посіб. / Н. П. Сисоліна, Г. В. Савеленко, Л. П. Василенко. – Кіровоград : КНТУ, 2015. – 280 с.
4. Офіційний сайт корпорації «ІНТЕРПАЙП»: <http://interpipe.biz>

Ільченко Г. С.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОГО РИНКУ ЛІЗИНГУ

У наші часи багато українських підприємців стискаються з проблемою пошуку та залучення довгострокових інвестицій для розширення виробництва та впровадження нових технологій. В умовах недостатньої розвиненості банківської системи ефективним рішенням може стати лізинг.

Лізинг – це вид фінансової операції, за якої майно, що відноситься до основних засобів (машини, транспорт, виробничі споруди тощо), передається у довгострокове користування (від 6 місяців до кількох років) лізингоодержувачу на умовах терміновості, платності та поворотності. Це такий прийом фінансування та стимулювання збуту, за якого право власності на майно залишається за лізингодавцем. Лізинг поєднує в собі ознаки кредиту та оренди, прокату та розстрочки, завдяки чому виробничий сектор економіки може швидко оновлювати та вдосконалювати технічну базу [1].

Найпоширенішими видами лізингу є фінансовий та оперативний. Зважаючи на такі чинники, як строк, регулярність та сума платежів, мета використання майна тощо, фірми визначають доцільність того чи іншого договору [2].

У Західній Європі лізингові операції стали популярними у 80-х роках XIX століття, а в США – в 50-х роках XX століття. Згодом підприємці почали усвідомлювати переваги лізингу над кредитом (наприклад, спрощення процедури оформлення та податкові переваги), тому до кінця 90-х років XX століття лізингові компанії існували вже у 80 країнах світу.

На сучасному світовому ринку лізингу спостерігається поживання. Експерти прогнозують збільшення кількості угод до 2021 року на 30%. Така ситуація склалася завдяки ринкам Азії, найбільше – Китаю. Світовими лідерами у 2017 році у сфері лізингу були США (річний обсяг 383,8 млрд доларів США) та Китай (річний обсяг 206,7 млрд доларів США).

Якщо говорити про європейський ринок лізингу, то можна стверджувати, що він становить 32% глобального. Першість на ньому у 2017 році здобули Велика Британія (річний обсяг 81,7 млрд доларів США) та Німеччина (річний обсяг 64,2 млрд доларів США) [3].

Український ринок лізингу утворився приблизно в 1994 році. В подальші декілька років було створено цілу низку законів, які регулювали відносини учасників лізингової угоди. 2003 та 2006 роки – останні рази, коли держава приймала спеціальні правові акти щодо цього питання.

Протягом 2014–2017 років український ринок лізингу переживав кризу. Однак завдяки дослідженню «Лізингова галузь в Україні: тенденції та рекомендації для зростання» стало відомо, що у найближчі три–п'ять років на сферу лізингу чекає злет, а обсяг субсидування українського підприємництва за угодами лізингу може як мінімум зрости у два рази до 2021 року [4].

Експерти вважають, що лізингові операції здатні стати тим знаряддям, яке зможе профінансувати реновацію застарілої технічної бази підприємств та покращення інфраструктури України.

Протягом найближчих п'яти років передбачується зростання масштабів нового бізнесу в три-чотири рази. Причинами цього слугують, по-перше, заощадження підприємств, по-друге, збільшення активності комерційних банків в сфері фінансового лізингу.

Хоча прогнози є оптимістичними, ринок лізингу досі має повільні темпи відновлення через економічну нестабільність минулих років. Так, станом на січень 2018 року кількість лізингових угод в Україні дорівнювала лише 50% від показників 2013 року, а загальна вартість цих угод зменшилася в три рази. Така ж ситуація склалася і з обсягом нового бізнесу: у 2013 році було підписано 11 тисяч договорів на суму 3,9 млрд доларів США в порівнянні з 7,7 тисячами договорів на суму 462 млн доларів США в 2017 році [5].

Станом на листопад 2018 року на українському ринку лізингу лідерами за обсягами лізингового портфеля були такі компанії: ОТП-Лізинг (6821 млн гривень), УЛФ – Фінанс (1596 млн гривень) та Порше лізинг (1376 млн гривень) [6].

Структура українського ринку лізингу дуже подібна до структур ринків інших європейських країн: найбільшим попитом користуються транспортна та сільськогосподарська сфери, однак відмінність у тому, що в Україні дають у лізинг легкові авто, а в Європі – вантажні. Крім цього, велика перспектива для розвитку на цьому ринку є у таких нових сегментах економіки, як ІТ, утилізація відходів, альтернативна та відновлювальна енергетика, медичне обладнання тощо.

На даний період ринок лізингу в Україні за розвитком знаходиться на рівні 90-х років, та існує низка проблем, з якими йому доводиться стискатися:

1. Брак внутрішнього та іноземного інвестування;
2. Обмеженість державного фінансування;
3. Відсутність спеціальних стимулюючих державних програм для малого та середнього підприємництва;
4. Велика кількість компаній з правом лізингу, які такі операції не здійснюють (16 лізингових компаній становлять 70% ринку при тому, що ліцензію на таку діяльність мають близько 500);
5. Необізнаність підприємців про функції та переваги лізингу;
6. Діючі лізингові компанії мають слабкі зв'язки з громадськістю;
7. Застаріла законодавча база.

Останню проблему експерти вважають найсерйознішою, бо більшість гальмуючих для галузі факторів виникають саме через неї. Зараз підприємці сподіваються на ухвалення нового законопроекту «Про фінансовий лізинг» (№6395),

який значно пожвавить ринок та справить грандіозний ефект на всю економіку України, особливо на малий та середній бізнес.

Отже, в українського ринку лізингу є чималі перспективи розвитку, за умови того, що більше підприємців дізнається про переваги лізингу над кредитом, та держава приділить належну увагу до цього сектору економіки.

Список використаних джерел:

1. Лізинг [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ukr.vipreshebnik.ru/entsiklopediya/57-l/4281-lizing.html>
2. Оперативний та фінансовий лізинг: відмінності [Електронний ресурс]. – 7 жовтня 2014. – Режим доступу : <http://kremen.today/2014/10/07/operatyvnyi-ta-finansovyi-lizing-vidminnosti/>
3. Світле майбутнє фінансового лізингу в Україні [Електронний ресурс]. – 28 вересня 2018. – Режим доступу : <https://minfin.com.ua/ua/2018/09/28/35068426/>
4. Фінансовий лізинг в Україні: поточний стан та перспективи розвитку [Електронний ресурс]. – 27 вересня 2018. – Режим доступу : <https://www.ukrinform.ua/rubric-presshall/2541156-finansovij-lizing-v-ukraini-potocnij-stan-ta-perspektivi-rozvitku.html>
5. Ринок лізингу нарощує оберти [Електронний ресурс]. – 18 грудня 2018. – Режим доступу : <https://business.ua/finansy/item/4423-rynok-lizynhu-naroshchuie-oberty>
6. Підсумки III кварталу компаній-учасників Асоціації [Електронний ресурс]. – 15 листопада 2018. – Режим доступу : <http://uul.com.ua/2018/pidsumky-iii-kvartalu-kompanij-uchasnykiv-asotsiatsiy/>

Карпусь М. В., к. і. н. Сливенко В. А.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ТУРИСТИЧНОГО БІЗНЕСУ В НІДЕРЛАНДАХ

Індустрія туризму і рекреації є важливою галуззю економіки Нідерландів. У 2017 р. частка туризму у ВВП Нідерландів склала понад 4%. Річний оборот туристичної галузі становить 68 млрд євро. Дана галузь забезпечує країні понад 600 тис. робочих місць, що становить 6,2% від загального числа робочих місць в Нідерландах [1]. Сукупність історичних, культурних, кліматичних особливостей держави, а також розвинена дорожня мережа, готельна інфраструктура, налагоджена високоякісна індустрія розваг, наявність постійного підвищеного інтересу до країни з боку іноземних туристів створюють умови для подальшого розвитку туризму.

Одним з основних напрямків розвитку галузі є розширення внутрішнього туризму. У 2017 р. жителі Нідерландів придбали більш 17 млн туристичних путівок для проведення відпочинку в своїй країні, що на 2% більше за порівняно з показником 2016 р. [2]. Особливу роль у збільшенні туристичного потоку грає